

Kakó je pozimi.

Lud. Koželj.

Zopet plešejo po zraku bele muhe — snežinke. Ostra burja jim gode zdaj visoko, zdaj nizko, in bele zvezdice se sučejo in vrté, kakor jim ukazuje mogočna gospodarica.

Po beli cesti drče sani. Voznik in gospôda, ki se peljejo, so se odeli v gorke odeje in zavili v kožuhe. Konjiči brzé po snegu. Kraguljčki na vratu cingljajo venomer cin-cin-cin. Daleč so že sani, pa jih še čujemo.

Za vasjo je klanec. Tamkaj se sanká vaška mladina. Še Gotardov Peterček prezeba ondi, dasi prodaja sicer še platno okoli hiše. Dečki se vozijo na sanéh ali deskah v dolino. Pa tudi vriskajo in kriče, da jih je čuti z griča v drugo vas. Sosedov Poldek se je prevrnil, da so odskočile sani daleč vstran, on saní pa je legel v sneg tako trdo, da je potem komaj vstal. Vsi se mu smejejo. Poldek si pa urno otrese sneg s suknjiča, pograbi sanke in odhiti z njimi po strmém bregu, odkoder zopet zdrči v dolino.

Zdajci se oglasi Jurmanov: »Naredimo sneženega moža!« Vsi so brz pri delu. Nežiki pa naroče, naj gre domov in poišče star pisker, da ga poveznejo možu na glavo za klobuk. Kmalu stoji ob potu sneženi velikan in gleda otroke grozeče s črnimi, ogljenimi očmi. Pa zarajajo otroci okoli moža in se mu pačijo. Stlačijo si trde kepe in kepajo moža tako dolgo, da se sesuje popolnoma.

Mračí se. Vesela družbica odhiti domov. Spotoma prileti še temu ali onemu kepa v hrbet. A ta jo vrne hitro napadalcu, če se mu ni posrečilo, da je ušel v hišo. V zvoniku zapoje zvon večerni »Ave«. Otroci so brz doma. Sezujejo si čevlje in zlezejo na peč, da si ogrejejo premrle ude.

Mati prinesó večerjo. Vsa družina posede okoli mize. Tiho zajemajo iz sklade, malokdo kaj reče vmes. Še najbolj pridno pa zajemajo otroci. Izpraznili so se jim bili želodčki že čisto, in večerja jim gre prav v slast. Po večerji pa odmolijo rožni venec, potem pa podremljejo drug za drugim na peči; drugi domači pa opravljajo različna dela: pletejo koše in košare, popravljajo poljsko orodje, mati pa pridno vrté kolovrat.

Pozimi so noči dolge, a deci še vse prekratke. Jutro je spet brz, in vstati je treba. Oj, kako zdehajo otroci, si mencajo oči in se pretegujejo, preden zlezejo izpod gorke odeje. Ali čas poteka. Mati pri-ganjajo, mudi se v šolo. Dečki potegnejo kučme čez ušesa, deklice se zavijejo v kocke, poslovijo se od domačih in odbrzijo po mrzlem snegu. Spotoma se menijo, da se pojdejo popoldne drsat na potok za vasjo. Ondi je že za pedenj debel led. Opoldne se vrnejo otroci iz šole. Vsak použije svoje kosilce, nato odloži žlico, malo pomoli in se zmuzne skozi

vežne duri na plan, pa hajdi na led! Vse živo otrók je tam. Kakor veter hite po dolgi drsalnici. Včasih séde ta ali oni prav trdo na led, a za to se ne zmeni dosti. Hitro spet vstane in se zapodi med druge drsalce.

Krasno je pozimi polje. Vse belo. Bel je travnik za vasjo. Sneg je pokril z mehko odejo rastline, da jim ne more škoditi ostra burja. Pod snežno odejo so pa travne bilke še vedno zelene; cvetice — trobentice, marjetice in druge pa pripravljajo popja, da bodo zacvetele v prvi pomladi.

Vrane beračijo po dvorišču in kričé žalostno svoj kra-kra. Drzni vrabci pobirajo zrnca kar sredi kuretine. Tudi poljski škrijanec v rjavi suknjici je prišel bliže, da si poišče zrnca za lačni želodček. Strnadi, ščinkavci in siničice prosijo milo in trkajo s kljunčki na okna, češ, usmilite se nas, lačni smo!

V gozdu je vse tiho in mirno. Le kadar brije ostra burja, pripogibajo drevesa veje in sipljejo sneg na tla. Le smreke in jelke so še v zeleni obleki. Ci-ci-ci se oglašá s smreke sinica in ruži češarek. Zdaj zalaja kod pes. Spodil je zajca z ležišča in ga goni proti lovcu. Pok! Lajanje utihne. Zajček pade, zadet v prsi.

Posebno lep je gozd, kadar ga krasi ivje. Vs. ka vejica se tedaj blešči kakor posuta z biseri.

Dobri Stvarnik je dal tudi zimi obilo veselja in lepote.

